

Στήκετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικ. Β' 15.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 14 Φεβρουαρίου 1955 (Π.Ο.Η.)
"Ἐτος Θ'. Ἀριθ.— 201— Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

Διευθύνεται ὑπὸ ἡμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ἐκ Θεολόγων Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξατομικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΣΗΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Δὲν εἴμεθα οἱ μόνοι, ποὺ ὑπαινίχθημεν φοβερόν κίνδυνον, ὑπολανθάνοντα εἰς τὰς διαφόρους ἐκνόμεους ἐνεργείας τοῦ Κράτους καὶ τῆς πολιτείας. Δὲν εἴμεθα οἱ μόνοι, ποὺ ἰσχυρίσθημεν, ὅτι σκοτεῖναι δυνάμεις, κατευθυνόμεναι ὑπὸ τῆς παντοδυναμίας καὶ πανόπλου Μασσονίας περισφίγγουν ἀσφικτικῶς τὴν Ὁρθοδοξίαν μὲ τὸν ἀπώτερόν καὶ καταχθόνιον σκοπὸν νὰ κατασιγήσουν τὸν ἱερόν καὶ σωτήριον παλμὸν τῆς ἐθνικῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος.

Εἶναι καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι διέβλεψαν τὸν τρομερόν αὐτὸν κίνδυνον. Καὶ αὐτοὶ συμπροσούμενοι εἰς ἀρκετάς χιλιάδας, ἐξέπεμψαν τραγικὸν σήμα κινδύνου. Τοῦτο ἐπαναδημοσιεύμεν ὁλόκληρον εἰς τὴν ἐπίσημον αὐτὴν στήλην μὲ τὴν ρητὴν δήλωσιν, ὅτι εὐχαρίστως συντασσόμεθα εἰς τὸ ἀντιμασσονικὸν στρατόπεδον τῆς Χώρας μας.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τῇ 5 Φεβρουαρίου 1955

καὶ ὥραν 7 μ.μ. τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Συλλόγου «Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος» συνελθὼν εἰς συνεδρίᾳσιν συνεζήτησεν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως καὶ κατόπιν πολλῆς συζητήσεως κατέληξεν εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα :

Α'.—Οἰκτρὰ εἶναι ἡ ἠθικὴ, θρησκευτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις τῶν ἡμερῶν μας, ὡς αὕτη, ὡς ἐν κατόπτηρι, φαίνεται εἰς καθημερινὰ φρικιαστικά γεγονότα, εἰς δικας, εἰς ἀλεπάλληλα σκάνδαλα, τῶν ὁποῶν ἡ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων λεπτομερὴς περιγραφή μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς μέχρι τοῦ τελευταίου συνοικισμού τῆς Πατρίδος μας φθάνουσα, μεταδίδει τὸ θλιβερόν μῆνυμα, ὅτι ἡ σηπεδὼν ἔχει προχωρήσει πολὺ, νεομένη καὶ κατατρώγουσα τὰς σάρκας καὶ τὰ ὅσα τοῦ ὅλου ἐθνικοῦ ὀργανισμοῦ. Ὁ ἕκ τούτου κίνδυνος εἶναι μέγιστος.

Β'.—Τὰ ἐκάστοτε σημειούμενα σκάνδαλα, εἰς τὰ ὁποῖα τινὲς καὶ μόνον προσηλθύντες τὴν προσοχὴν των, βάλλουν κατ' αὐτῶν, θεωροῦμεν ἡμεῖς ὡς ἀθλίους

καρποὺς ρίζης σεσηπείας, ὡς ἐκδηλώσεις καὶ συμπτώματα νόσου ὑποῦλου καὶ δυσκόλως διαγιγνωσκομένης ὑπὸ τῶν πολλῶν. Τὸ κακὸν ἔχει ρίζας βαθυτάτας. Ὡς καὶ καθημερινὰ φύλλα παρετήρησαν, σκοτεῖναι δυνάμεις ἐργάζονται διὰ τὴν ἀλλοίωσιν καὶ καταστροφὴν τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Καὶ ἐναντίον αὐτῶν κυρίως πρέπει νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ τῶν χριστιανικῶν σωματείων, ἵνα μὴ κτυπῶντες τὰ φύλλα ἀφήσωμεν ἀθήκτους τὰς ἀορ' τούς ρίζας, ἐξ' ὧν προέρχεται ἡ γενικὴ διαφθορὰ τοῦ Γένους ἡμῶν.

Γ'.—Μία ἐκ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ἡ ὑπουλωτέρα καὶ φοβερωτέρα ἐξ ὅλων εἶνε ἡ ΜΑΣΣΟΝΙΑ, τῆς ὁποίας ἡ κοσμοθεωρία, ὡς αὕτη διδάσκεται, εἰς τοὺς εἰδωλολατρικοὺς ναοὺς τὰς περιβοήτους στοάς, εἶναι αὐτοχρημῶς καταλυτικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ ἠθικῆς. Διὰ τὴν μασσονίαν δὲν ὑπάρχει παρθενικὸς βίος, δὲν ὑπάρχει γάμος τίμιος, μυστήριον ἱερὸν κπὶ ἅγιον, δὲν ὑπάρχουν οἱ περὶ ἐγκρατείας καὶ νηστείας ἱεραὶ τῆς Ὁρθοδοξίας παραδόσεις, δὲν ὑπάρχει Ἀγία Τριάς, αἰώνιος ζωὴ καὶ μακαριότης καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τὸ Θεανδρικὸν αὐτοῦ πρόσωπον μὲ ὅλην τὴν αἴγλην τῶν αἰώνων ἐξαφανίζεται μέσα εἰς τὴν βαρεῖαν νεφελὴν, τὴν ὅποιαν δημιουργεῖ ἡ εἰδωλολατρικὴ, ἡ πανθεϊστικὴ θρησκεία τῶν Μασόνων.

Δ'.—Διαπιστοῦται, ὅτι ἡ Μασсонία, ἡ ὁποία ἐφαίνεται ὡς ἐν νάρκῃ διατελοῦσα, ἤρχισε καὶ πάλιν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις κινουμένη καὶ δρῶσα ἐπικινδύνως. Νέαι παραφυάδες αὐτῆς ἐνεφανίσθησαν. Ἐπίσημοι θέσεις ἐν τῇ Πολιτείᾳ κατέχονται ἀπὸ μασόνους, οἱ ὅποιοι «τὴν διπλὴν φορεῖντες», τὴν εὐσέβειαν ὑποκρινόμενοι, μὲ πανουργίαν μεγάλην καταρθῶνουν νὰ διαδίδουν τὰς ἰδέας των καὶ νὰ ἐπηρεάζουν ἐπὶ ἑνα αἰῶνα καὶ πλέον τὴν κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν ζωὴν τῆς ταιλαιώρου Πατρίδος μας.

Ε'.—Διαπιστοῦται, ὅτι ἡ Μασсонία κατάρθωσε νὰ διεισδύσῃ καὶ ἐντὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ. Ὡς καταγγέλλουν δημοσίᾳ ἐκκλησιαστικά περὶοδικὰ μασόνου κατέλαβον θέσεις ἐπιτρόπων ἐν τοῖς ναοῖς. Μασόνου ὁμιλοῦν ἐν ἐκκλησίαις καὶ μασόνου ὀχυροῦμενοι ὑποσθεν τοῦ διπλώματος Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς ἀνέρχονται εἰς ἀμβωνας καὶ βήματα ἐπίσημα καὶ ὁμολογοῦντες τὸν Χριστὸν ὑποκριτικῶς ἐν Πράξ. 16, 17, ἑνα ἔχουν σκοπὸν, ἵνα διὰ τῶν λεγομένων των ἐπιφέρουν σύγχυσιν φωτὸς καὶ σκότους, Χρι-

στιασμοῦ καὶ Μασονισμοῦ, καὶ πρὸς τὸ μέρος τῶν παρασύρουν τὰ πλήθη, θαυμάζοντα τὴν ὠραιολογίαν τῆς χριστιανικῆς τῶν (!) ὁμολογίας. Ἡ Μασονία μὴ εὐρίσκουσα σθεναράν ἀντίστασιν ἡνοίξεν ἀκόμη καὶ θύρας χριστιανικῶν ὁργανώσεων καὶ σωματείων καὶ διὰ μασόνων μελῶν αὐτῶν, ὁμολογουμένων ὡς εὐσεβῶν, ποιεῖται τὴν καλλιτέραν διαφήμυσιν τῆς θρησκευτικότητος τῶν ὁπαδῶν τῆς, ὡς στὸν οὐρανὸν τῆς πίστεως, ἐνῶ ταυτοχρόνως δι' ὧν γνωρίζει μέσων ἀπεργάζεται τὴν νοθείαν τοῦ γνησίου εὐαγγελικοῦ, ὀρθοδόξου κηρύγματος. Καρποὶ δὲ τῆς τοιαύτης διεισδύσεως τῆς Μασονίας εἶνε καὶ τὰ βιβλία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὴν αἰγίδα ἐκκλησιαστικῶν καὶ χριστιανικῶν ὁργανώσεων ἐκδοθέντα καὶ εὐρύτατα κυκλοφορήσαντα κατὰ τὰς ἐσχάτας ταύτας ἡμέρας κατεσκευάδιον τὰς ψυχὰς χιλιάδων ὀρθοδόξων, καὶ ἐφ' ὧν ἀκόμη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος οὐδεμίαν ἐξέδωκεν ἀπόφασιν.

ΣΤ'.—**Διαπιστεύεται**, τὸ καὶ θλιβερώτερον, ὅτι ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος χλιαρῶς ἀντιμετωπίζει τὸν ἐκ τῆς Διεθνούς ὁργανώσεως τῆς Μασονίας κίνδυνον. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς 1933 ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον, τὴν ὁποίαν ὑπέγραψαν ὅλοι οἱ ζῶντες τότε Ἱεράρχαι τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐγκυκλίου ἡ Μασονία κατεδικάζετο ὡς σύστημα ἀντιχριστιανικὸν καὶ οἱ παραπλανηθέντες ἐκαλοῦντο νὰ ἀποκηρύξουν τὴν Μασονίαν καὶ νὰ ἐπανεέλθουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλ' εἰς οὐδεμίαν ἀξιοποίησιν, εἰς οὐδεμίαν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐκδοθείσης ἐγκυκλίου ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία προέβη. Ἐφ' ὅσον ἡ Ἱεραρχία ἐχαρακτήρισεν τὴν Μασονίαν ὡς θανάσιμον ἐχθρὸν τοῦ Χριστιανισμοῦ, θὰ ἔπρεπε τὸς ἐμμένοντας εἰς τὰς Στοὰς καὶ καυχωμένους διὰ τὰ μασονικὰ φρονήματα, ν' ἀποκόψῃ ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς πληγὴν, ὡς θανατηφόρον γάργαριναν. Νὰ τοὺς ἀποκόψῃ δὲ δι' ἀφορισμοῦ, ὅστις ν' ἀναγνωσθῇ ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος τῶν ἱερῶν Ναῶν ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία ὄχι μόνον δὲν ἀποκόπτει αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐπικοινωνίαν καὶ τρυφεράς μετ' αὐτῶν ἔχει σχέσεις. . . .

Ζ'.—Ἐνεκεν τῆς νεκρῆς σιγῆς, ἥν, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Μασονίας τηροῦν οἱ ἁμβωνες καὶ οἱ ἀρχιερατικοὶ θρόνοι, ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ἤρχισε πλέον νὰ ἐμφανίζεται ὁ φόβος, νὰ σχηματίζεται ἡ ἐντύπωσις, ὅτι καὶ *εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας ἔχουν ὑπεισέλθει μασονικὰ στοιχεῖα*, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῶν δὲν ἀφήνουν τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ νὰ λάβῃ τὰ ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων ἐνδεικνυόμενα κατὰ τῆς μασονίας μέτρα. Καὶ τὸν φόβον αὐτὸν ἐνισχύουν ὄχι μόνον αἱ μετὰ τὸν θάνατον Ἱεραρχῶν τῆς τελευταίας 25ετίας συντακτικαὶ ἀποκαλύψεις, ὅτι ἀνήκον εἰς Μασονικὰς στοὰς, αἱ ὁποῖαι ἐθρήνησαν τὸν θάνατον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ καυχησιολογίαι ἐπιτελικῶν στελεχῶν τῆς Μασονίας, οἱ ὁποῖοι εἰς τὰς μετ' ἄλλων συζητήσεις καυχῶνται, ὅτι εἰς τὰς τάξεις τῶν συγκαταλέγονται καὶ ἐπιφανῆ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, Ἱεράρχαι σοφοὶ καὶ ἐμπνευσμένοι !!

Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α

1.—Φρονούμεν, ὅτι διαπράττεται ἀδικία ν' ἀποδίδονται *ὅλα τὰ σκάνδαλα εἰς τὴν χριστιανικὴν παράταξιν*, ἐνῶ ὅπισθεν αὐτῆς κρύπτεται ἡ Μασονία, ἡ ὁποία μισοῦσα τὸν Χριστιανισμόν ἐπιδιώκει τὸν ἐξουτελισμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δι' ἄλλων μὲν μέσων καὶ μεθόδων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς συκοφαντίας καὶ τῆς δυσφημισεως κατὰ παντὸς γνησιῶς χριστιανικοῦ καὶ κυρίως διὰ τῆς προαγωγῆς εἰς ὑψίστας θέσεις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀτόμων νεκρῶν ἢ χλιαρῶν περὶ τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ τὴν ἠθικὴν, ἀνικάνων ὡς ἐκ τούτου νὰ διεξαγάγουν οἰονδήποτε ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἐπιπολάζοντος ἐν τῇ κοινωνίᾳ κακοῦ.

2.—Ἐκφράζομεν τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ὅπως:

α') Ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία ἀνανεώσῃ τὴν κατὰ τῆς Μασονίας ἐγκύκλιον, τὴν ὁποίαν νὰ ὑπογράψουν ἅπαντες οἱ ἐν Ἑλλάδι ἐπίσκοποι, ἐπισυναπτομένης εἰς τὸ τέλος καὶ εἰδικῆς ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν δηλώ-

σεως, ὅτι οὐδέποτε ἀνήκεν εἰς Στοάν τινα, εἴτε τοῦ ἐσωτερικοῦ, εἴτε τοῦ ἐξωτερικοῦ.

β') Ὅχι μόνον ὁ ἐκκλησιαστικὸς ὁργανισμὸς (ἐπίσκοποι, ἱερεῖς, διάκονοι, μοναχοί, θεολόγοι καθηγηταὶ τῶν ἱερῶν μαθημάτων, ἐπίτροποι ναῶν ἀλλὰ καὶ *ὅλα τὰ χριστιανικὰ σωματεῖα* νὰ προβοῦν εἰς κάθαρσιν αὐτῶν ἐκ παντὸς περιεσφραγιστοῦ μασονικοῦ ἢ φιλομασονικοῦ στοιχείου,

γ') Οἱ ἐπιμένοντες μέχρι τέλους καὶ μὴ κατὰ τῆς Μασονίας ὑπογράφοντες δήλωσιν νὰ ἀφορισθοῦν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν τύπον τοῦ ἀφορισμοῦ ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Κυπριανοῦ.

3.—Καλοῦμεν ὅλα τὰ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ ἐπαρχίαις Ὀρθόδοξα Σωματεῖα νὰ λάβουν συγκεκριμένην θέσιν ἀπέναντι τῆς Μασονίας. Σωματεῖον, ὅπερ οἰκᾷ καὶ δὲν λαμβάνει θέσιν, ἀλλὰ περιβάλλει εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ μασονικὰ στοιχεῖα, πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ θεωρῇται ὑποκτον παρὰ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ. Διότι μετὰ τῶν Πατέρων φρονούμεν καὶ ἡμεῖς «τὸ σιωπᾶν καὶ ἐφραυχάζειν ἐν τοῖς τοιούτοις ἀρνήσεως ἴδιον, τὸ δὲ ἐλέγχειν ὁμολογίας εἰλικρινεῖς».

Σύνθημα ὧν ἔστω:

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ
ΕΚ ΤΗΣ ΜΑΣΟΝΙΑΣ

Αὕτη εἶναι ἡ ρίζα. Τ' ἄλλα εἶνε οἱ «πονηροὶ» καρποὶ. Διὰ τοῦ λοιπὸν κτυπῶμεν τοὺς καρποὺς καὶ δὲν κτυπῶμεν τὴν ρίζαν. Κατ' αὐτῆς πρέπει νὰ στραφῶμεν ἅπαντες οἱ πιστοί, ν' ἀγωνισθῶμεν καὶ ὁ Κύριος θὰ δώσῃ τὴν Νίκην.

Τὸ παρὸν ψήφισμα, ἀποφασίζεται, ὅπως τεθῇ ὑπ' ὄψιν τῆς Γ. Συνελεύσεως τοῦ Συλλόγου, δημοσιευθῇ εἰς τὸ περιοδικὸν «Σπίθα» καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐπιδοθῇ εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδωνα ὡς πρόεδρον τῆς Διαρκεῖς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΜΕΓΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ»

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

ὑπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Δικηγόρου

Πέμπτον, ἡ ὡς ἄνω εἰσαγγελικὴ τοῦ Ἀρ. Πάγου γνωμοδότησις δέχεται, ὅτι «μετὰ τὸν καθορισμὸν ἀφ' ἐνὸς μὲν τῶν συνιστῶντων τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος στοιχείων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ἐσωτερικῶν καθηκόντων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Συντάγματος, τῶν ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν κανόνων, τοῦ καταστατικοῦ τῆς Αὐτοκεφαλῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐπακολουθησάντων αὐτῷ συμπληρωτικῶν νόμων, εὐχερῆς πλέον καθίσταται ἡ ἀπάντησις ἐπὶ τῶν τεθέντων μοι ζητημάτων».

Καὶ πράγματι ἡ δοθεῖσα ἀπάντησις ἀναφέρει, ὅτι «Α') Χριστιανοὶ βαπτισθέντες καὶ ἀνατραφέντες κατὰ τὴν ἀνατολικὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν καὶ πιστεύοντες εἰς τὰ δόγματα αὐτῆς δὲν καθίστανται ἐτερόδοξοι ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὗτοι ἐκαμβάνουσιν ὀρθότερον ἄλλο ἢ τὸ ὑπὸ τῆς Πολιτείας καθιερωθὲν καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας γενόμενον ἀποδεικτὸν ἡμερολόγιον τοιουτοτρόπως δὲ τοιοῦτοι ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ὑπήκοοι Ἑλληνες ὄντες ἢ ὁμογενεῖς κατοικοῦντες ἐν Ἑλλάδι, δὲν παύουσιν νὰ ἀποτελῶσι μέρος τοῦ συνιστῶντος τὴν Αὐτοκέφαλον τῆς Ἑλ-

λάδος Ἐκκλησίαν ὅλου πληρώματος, οὐδὲ νὰ ἐκφρεύωσι τὴν δικαιοδοσίαν τῆς διοικούσης τὴν Ἐκκλησίαν ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ τῶν κατὰ τόπους οἰκείων ἐπισκόπων. Οὐδεμίαν βαρύτητα δύναται νὰ ἔχη τὸ γεγονός ὅτι οὗτοι λόγῳ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἡμερολογίου, ὅπερ ἀποδέχονται ὡς ὀρθόν, αὐτοκαλοῦνται αἰρετικοὶ ἢ σχισματικοί, διότι αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ δὲν κηρύσσονται ἀφ' ἑαυτῶν (eoipso), ἀλλὰ κηρύσσονται τοιοῦτοι δι' ἀποφάσεως μόνον τῆς Συνόδου τῶν κανονικῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀρχιερέων, καὶ αἰρετικοὶ μὲν λόγῳ τῆς διαφορᾶς τοῦ δόγματος, σχισματικοὶ δὲ δι' αἰτίας τινὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ζητήματα ἰάσιμα πρὸς ἀλλήλους διενεχθέντες, εἰς ταῦτα ὅμως οὐδαμῶς περιλαμβάνεται καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ ἡμερολογίου, καθόσον τοῦτο ἀνάγεται εἰς ζήτημα οὐχὶ ἐκκλησιαστικόν καὶ θρησκευτικόν, ἀλλὰ στηρίζεται ἀπλῶς ἐπὶ τῶν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων. Τούτων οὕτως ἐχόντων, οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ δὲν δύναται νὰ ἰδρῦσωσιν ἰδίαν καὶ ἀνεξαρτήτους τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θρησκευτικὰς ὁργανώσεις καὶ ἰδίους ναοὺς καθιερωμένους εἰς τὴν κοινὴν τῶν ἀποδεχομένων τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον λατρείαν, αἱ δὲ ἰδρυθεῖσαι τοιαῦται ὁργανώσεις ὑπόκεινται ἀναγκαίως εἰς διάλυσιν δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου καὶ ἐν σχέσει μὲν πρὸς τὴν ἰδρυσιν ἰδίων καὶ ἀνεξαρτήτων τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας θρησκευτικῶν ὁργανώσεων, διότι οἱ τοιοῦτοι χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι δὲν καθίστανται λόγῳ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἡμερολογίου ἑτερόδοξοι, ἀλλ' ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ συνιστῶντος τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὅλου πληρώματος, δι' ὃ καὶ ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς τῆς διοικούσης τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν, ὥστε ἡ παρ' αὐτῶν ἰδρυσις ἰδίων καὶ ἀνεξαρτήτων θρησκευτικῶν ὁργανώσεων ἤθελεν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα, τοῦτο μὲν τὴν ἀπόσχισιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνευ ἀποφάσεως τῆς Συνόδου τῶν κανονικῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀρχιερέων, τοῦτο δὲ τὴν ἐν τῷ Κράτει κατὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς πλείονας κατ' ἰδίαν μικρὰς αὐτοκεφάλους ἐκκλησίας, τοῦθ' ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὸ ἀρθρ. 1 τοῦ Συντάγματος, εἰς τοὺς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνας καὶ εἰς τὰ ἐν τῇ τρίτῃ καὶ τετάρτῃ παραγράφῳ ἀναφερόμενα ἀρθρα τοῦ καταστατικοῦ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὴν ἰδρυσιν ἰδίων ἀνεξαρτήτων ἱερῶν ναῶν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ ἀναφερομένων νόμων καὶ ἀποστολικῶν κανόνων».

Διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων, ἡ εἰσαγγελικὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου γνωμοδότησις εὐρίσκει, ὅτι καθίσταται εὐχερὴς ἡ ἀπάντησις ἐπὶ τῶν τεθέντων ζητημάτων. Μὲ τὴν εὐχέρεϊαν δὲ ταύτην ἀποδεκνύεται, ὅτι δέχεται αὕτη, ὅτι οἱ ἐξακολουθοῦντες νὰ τελῶσι τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον δὲν καθίστανται ἑτερόδοξοι, ὡς καὶ ὅτι οὐδεμίαν βαρύτητα ἔχει τὸ γεγονός, ὅτι οὗτοι αὐτοκαλοῦνται αἰρετικοὶ ἢ σχισματικοί.

Πλὴν ὅμως, ἐκ τῆς γενομένης ἐρεῦνης, οὐδόλως διαπιστοῦται, ὅτι οἱ ἐξακολουθοῦντες νὰ τελῶσι τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον αὐτοκαλοῦνται αἰρετικοὶ ἢ σχισματικοί. Ἀλλὰ καὶ οὐδὲ παρίσταται ἀνάγκη νὰ αὐτοκαλῶνται οὗτοι αἰρετικοί, ἐφ' ὅσον εἰς οὐδεμίαν ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν προέβησαν μέχρι σήμερον, δυναμένην νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς σχισματικούς, ἐναντι ὧν δὲν προέβησαν εἰς τὴν τοιαύτην ἀλλαγὴν.

Τοῦτο μάλιστα ἀποδεικνύεται πλήρως, τόσον ἐκ τῶν γνωμοδοτήσεων τῆς ἐπὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου Κυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅσον καὶ ἐκ τῆς νομοθεσίας τοῦ Κράτους. Καθόσον ἡ μὲν Κυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ ἐγνωμοδότησεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ μεταβάλῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἠμερολόγιον αὐτῆς, εἶναι ἀπαράιτητον καὶ ὀφείλει, διὰ νὰ μὴ ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, νὰ συνεννοηθῇ πρὸς τοὺς μεθ' ὧν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ νὰ ἀποδεχθῇ νέον Ἠμερολόγιον χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων, ἡ δὲ Ἱερὰ Σύνοδος ἐγνωμοδότησεν, ὅτι ἡ Πολιτεία εἶναι ἐλευθέρη νὰ δεχθῇ τὸ Γρηγοριανόν, ὡς Εὐρωπαϊκὸν Ἠμερολόγιον, τῆς Ἐκκλησίας κρατουσῆς μέχρι τοῦ νέου Ἐπιστημονικοῦ Ἠμερολογίου τοῦ Ἰουλιανόν. Καὶ τὸ Κράτος διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1923 Νομοθετικοῦ Διατάγματος, συμφωνοῦν πρὸς τὰς ἀνωτέρω γνωμοδοτήσεις, νομοθετεῖ, ὅτι διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἠμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς.

Ἐξ ὧν τούτων εἶναι προφανές, ὅτι σχισματικοὶ δὲν δύναται νὰ καταστῶσιν ὅσοι ἐξακολουθοῦσι νὰ τελῶσι τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, συμμορφούμενοι μάλιστα καὶ πρὸς τὰς ἀνω γνωμοδοτήσεις τῆς Κυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ἀλλὰ σχισματικοὶ δύναται νὰ καταστῶσιν ὅσοι δὲν συμμορφοῦνται πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ἀδιαφόρως δὲ ἂν δὲν ἐκηρύχθησαν μέχρι σήμερον τοιοῦτοι ὑπὸ τῶν ἐπὶ μέρος Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἐξακολουθοῦσι νὰ τελῶσι τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει κατὰ τὸ πατροπαράδοτον διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Ἰουλιανὸν Ἠμερολόγιον.

Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες διὰ τὸ ἡμερολόγιον τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον αὐτοκαλοῦνται αἰρετικοὶ ἢ σχισματικοί, δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ στερεῖται οἷας δήποτε βασιμότητος.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι οὗτοι δὲν δύναται νὰ ἰδρῦσωσιν ἰδίαν καὶ ἀνεξαρτήτους τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θρησκευτικὰς ὁργανώσεις καὶ ἰδίους ναοὺς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δῆθεν θὰ ἐπέλθῃ ἐν τῷ Κράτει κατὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς πλείονας κατ' ἰδίαν μικρὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι

ἐπίσης ἀληθῆς, οὐδ' ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ πράγματα.

Ὅτι δὲ τοῦτο, οὕτως ἔχει πράγματι, προκύπτει ἀναμφισβητήτως ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων τὰ μὲν Ἑλληνικὰ Δικαστήρια δι' ἀποφάσεων τῶν ἔχουσιν ἤδη ἀναγνωρίσει τὴν ἰδρυσιν διὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας διὰ τὸ ἐσροτολόγιον τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον πλείστων ὧσων κατὰ τόπους τοιούτων ὁργανώσεων, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ Πολιτεία διὰ κυβερνητικῶν ἐπίσης ἀποφάσεων ἔχει ἀναγνωρίσει, ὅτι οὗτοι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἐκκλησιάζωνται ἐν ἰδίοις ναοῖς καὶ δι' ἰδίων Κληρικῶν.

Ἀναγνωρίζονται δὲ ταῦτα πάντα καὶ χωρὶς καὶ νὺν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν διοικητικὴν κατὰ τμησιν, ἀκριβῶς διότι ἡ διοικητικὴ κατὰ τμησιν οὐδόλως προσκρούει εἰς τὴν δογματικὴν ἐνότητα τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας καὶ μόνον τὴν θρησκείαν ἀναγνωρίζει καὶ κατοχυρώνει τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα ὡς ἐπικρατοῦσαν, ἐξ οὗ καὶ διοικητικῶς δὲν ὑφίσταται σήμερον ἐν τῷ Κράτει μία μόνη Ἱερὰ Σύνοδος, ἀλλὰ πολλαί, ὡς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καὶ ἡδη καὶ τῆς Ἀσσηνέως καὶ τῆς Πιλαίου-μερολογιτῶν, μὲ μόνην διαφορὰν, ὅτι, ὅταν οἱ ἄλλοι ἐορτάζουσι τὴν ἐορτὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ τελευταία ἐορτάζει τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Σπυριδωνος, ὡς ἀκριβῶς ἐορτάζει αὐτὴν καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ὁ ὁσιος Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης
καὶ αἱ εἰς αὐτὸν δοθεῖσαι ὑποσχέσεις
ὑπὸ τῆς Κυρίας Θεοτόκου

Ὁ ἅγιος οὗτος πατὴρ κατήγετο ἐκ Κων(σταντινουπόλεως) καὶ ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων, κατεῖχε δὲ ἐπίσημον θέσιν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν αὐτοκρατόρων. Ἀποσταλὴς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ὡς ἀρχηγὸς ἐκστρατευτικοῦ πινδὸς σώματος εἰς τινὰ κατὰ βαρβάρων ἐκστράτειαν καὶ ἀτυχήσας ἐν αὐτῇ καὶ ἡττηθεὶς συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ καθείρχθη εἰς τὰς φυλάκας τοῦ παρὰ τὸν Εὐφράτην Φρουρίου Σαμαρά.

Ἐκεῖ εὐρισκόμενος ἐν θλίψει καὶ βασάνοις ἐνεδυμῆθη τὴν ἀπὸ νεανικῆς τοῦ ἡλικίας δοθείσαν εἰς τὸν Θεὸν ὑπόσχασιν διὰ νὰ μονάσῃ ἡς ὅμως (κατὰ τὴν παραβολὴν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου) συνεπνίγη ὑπὸ τῶν μεριμνῶν, τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῆς παρουσίας ζωῆς καὶ δὲν ἐτελεσφόρησεν. Ἐπικαλεῖτο δὲ τὸν ἅγιον Νικόλαον νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ συνέχοντα αὐτὸν δεινὰ ὑποσχόμενος νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν παλαιὰν ὑπόσχασίν του, καὶ ἐλευθερωθεὶς διὰ θαύματος ὑπὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ ὀδηγηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ρώμην ἐκάρη Μοναχὸς ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης Ἀγάθωνος περὶ τῷ 683 μ.Χ. ἔτος.

Ἀναχωρήσας ἐκ Ρώμης καὶ μὴ θέλων νὰ ἐπι-

στρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του Κων(σταντινουπόλιν) διηπόρει ποὺ νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τόπον ἡσυχον διὰ νὰ δοξολογῇ τὸν Θεὸν κατὰ τὰς ὑπολοιπὺς ἡμέρας τῆς ζωῆς του καὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὰς ιδεώδεις ἀρετὰς τῆς Μοναχικῆς ζωῆς. Ἐπιβιασθεὶς δὲ εἰς πλοῖον καὶ ταξιδεύων καθ' ἑαυτὸν εἰς τὸ ἀπειρον δὲν ἐπαύσεν νὰ ἐπικαλεῖται τὸν λυτρωτὴν καὶ Προστάτην τοῦ ἁγίου· ὅπου ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐν ὥρᾳ ἀναπαύσεως βλέπῃ καθ' ὕπνους τὸν Προστάτην ἅγιον μετὰ τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἥτις καὶ λέγει «ὅτι κατοίκησιν καὶ ἀνάπανσιν θὰ εὕρῃς εἰς τὸ Ὅρος Ἀθῶ τὸ ὁποῖον ἐπῆρα ἀπὸ τὸν υἱὸν καὶ Θεὸν μου εἰς Κληρονομίαν ἰδικήν μου. ἵνα ὅσοι θέλουν νὰ ἀναχωρήσουν ἀπὸ τὰς κοσμικὰς φροντίδας καὶ συγχύσεις τοῦ Κόσμου νὰ ἐρχονται νὰ δουλεύουν τῷ Θεῷ ἀπερισπάστως καὶ χωρὶς σύγχυσιν. Ὑπεσχέθη δὲ εἰς τὸν υἱόν (ὡς ἀναφέρει εἰς τὸν βίον τοῦ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς) ὅτι τὸ Ὅρος Ἀθῶ ἀπὸ τοῦ νῦν ἔχει νὰ ὀνομασθῇ ἅγιον· καὶ ὅσοι κατοικήσουσιν εἰς αὐτό, καὶ θελήσουσιν νὰ πολεμήσωσι τὸν κοινὸν ἐχθρὸν τῶν ἀνθρώπων διάβολον θέλω συμπολεμήσει πρῶτον τοῦτον καὶ ἐγὼ εἰς ὅλην αὐτῶν τὴν ζωὴν· καὶ θέλω γενῇ εἰς αὐτοὺς ἁ αἰμαμάχους βοηθός· θέλω τοὺς διδάξει ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κάμνωσι· καὶ θέλω τοὺς ἐρημνεύσει πάλιν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ κάμνωσι· θέλω εἶσθαι εἰς αὐτοὺς προνοητής, ἱατρὸς καὶ τροφεύς. Φροντίζουσα, τόσον διὰ τὴν τροφήν καὶ ἱατείαν ἥτις συνιστᾷ καὶ ὀφείλει τὸ σῶμα· ὅσον καὶ διὰ τὴν τροφήν καὶ ἱατείαν ἥτις δυναμώνει τὴν ψυχὴν, καὶ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ ἐκπέσῃ ἀπὸ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν. Καὶ ταῦτα μὲν θέλω κάμει ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν· μετὰ θάνατον δὲ θέλω συστήσει εἰς τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν μου ἐκείνους οἵτινες Θεοφιλεῖς καὶ ἐν μετανοίᾳ τελειώσουσι τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς τοῦτο τὸ Ὅρος καὶ θέλω ζητήσῃ ἀπὸ τὸν υἱὸν μου τελείαν τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν των.» Ἀφυπνισθεὶς ὁ ὁσιος εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν δι' ὅσα ἡξιώθη καὶ εἶδε, καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν διὰ θαύματος ἐστάθη τὸ πλοῖον εἰς τὴν Νοτιανατολικὴν ἐσχатиάν τοῦ Ἀθῶ, ὅπου πληροφορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ναυκλήρου ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ Ὅρος ὅπου τοῦ συνέστησε ἡ Κυρία Θεοτόκος ἀπεβιβάσθη εἰς αὐτό, καὶ ἀνελθὼν δλίγον καὶ εὗρων ἕνα σπήλαιον ἡσύχαζεν εἰς αὐτὸ τρεφόμενος μὲ ἄγρια χόρτα ἐπὶ πεντήκοντα τρία ἔτη χωρὶς οὐδένα ἀνθρώπον νὰ ἴδῃ «εἰ μὴ μόνον μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ».

Λέγεται πρῶτος οἰκιστὴς τοῦ ἁγίου Ὁρους διότι εἰς τὸν ἱστορικὸν βίον τοῦ ἁγίου Ὁρους αὐτὸς ἀναφέρεται ὀνομαστὶ πρῶτος κατὰ τὴν παράδοσιν ὅμως καὶ πρὸ αὐτοῦ ὑπῆρχαν Μονασταί.

Τὸ σπήλαιον ὅπου ἡσύχαζεν ὁ Ὅσιος σώζεται σήμερον καὶ πλησίον αὐτοῦ ἔχει ἀνεγερθῇ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον μετὰ Ναυκλήριον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ὁσίου καὶ εἰς τὰ ὁποῖον μονάζουν σήμερον Ζηλωταὶ Πατέρες εἶναι δὲ ἐξάρτημα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγ. Λαύρας ἀπέχει ἀπὸ αὐτοῦ περὶ τὰ χιλιόμετρα πρὸς Νότον.

Εἰς τὸν Ἐγκωμιαστικὸν λόγον τῆς ἐορτῆς τῶν Ὁσίων Ἀγιοριτῶν Πατέρων σχολιάζων ὁ Ἱερὸς Νικόδημος τὴν αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν ἐξ' ἧς παρεκί-

Ἀπὸ τὰς «Θρησκευτικὰς Μελέτας» τοῦ Μαυροκορδάτου

Η ΝΕΑΝΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἵνα δὲ τὴν ἀγνότητά τῆς καρδίας σου διατηρήσῃς, διαφύλαττε τὴν ἀγνότητά τοῦ νοός σου. Μὴ ζῆτει νὰ ἐκπαιδεύσῃς τὸν νοῦν σου διὰ μέσων, ἅτινα πολλὰκις φέρουσιν αὐτὸν πρὸς τὴν ἐξαχρεώσιν. Μὴ θήρῃς γνώσεις, αἵτινες ὀλίγον συντελοῦσιν εἰς αὐξήσιν τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας· μὴ δώκῃς ἐπιδεξιότητάς καὶ ιδέας, αἷς οὐδεὶς ἀξιοῖ ἢ περιμένει ἀπὸ σοῦ. Μὴ ἀναγινώσκῃς συγγράμματα καὶ βιβλία, ὧν τὸ περιεχόμενον δὲν σοὶ συνέστησε φίλος σπουδαῖος. Πρὸ πάντων δὲ φύλαττε σεαυτὴν ἀπὸ τῆς ἐπιρροίας τῶν πονημάτων ἐκείνων, ἅτινα μόνον πρὸς ἐνασχόλησιν τῆς φαντασίας ἐγράφησαν. Ταῦτα ἥκιστα σὲ διδάσκουσι τὸν κόσμον ὅπως ἀληθῶς ἔστιν, ἀλλὰ σοὶ ἀνακοινοῦσι τὰ ὧς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡθοφθόρα δνειροπολήματα τῶν ἀργῶν καὶ ῥαθυμῶν· σοὶ δίδουσι ψευδεῖς ἐννοίας περὶ τοῦ πραγματικοῦ βίου, παριστάνοντά σοι φαντασιώδη πρότυπα, ἅτινα μακρὰν τοῦ νὰ μιμῆσαι ὀφείλεις νὰ ἀποφεύγῃς· κατὰ μικρὸν καὶ λεληθότως αὐξάνουσι τὰς πρὸς τὸν κόσμον ἀξιώσεις σου· μεταβάλλουσι τὰ φύσει καλὰ αἰσθημάτων σου εἰς ὑπερβολικὴν εὐαισθησίαν καὶ μαλθακότητα καὶ πληροῦσι τὸ φανταστικὸν σου κενὸν καὶ πολλὰκις βλαβερὸν εἰκόνων. Διὰ τῶν τοιούτων ἀναγνώσεων, ἐπεκτεινομένης ὁσμῆς τῆς σφοδρότητος τῶν αἰσθημάτων σου καὶ αὐξανομένων τῶν ἐπιθυμιῶν σου, ὁ πραγματικὸς καὶ καθ' ἡμέραν βίος καθίσταται σοι κοινὸς καὶ ὀχληρὸς, οἱ ἄνθρωποι, μεθ' ὧν ὀφείλεις νὰ συζῇς χαλεποί, καὶ ἀηδεῖς. Πανταχοῦ καὶ τὰ πάντα ψέγεις καὶ κακίζεις, διότι οὐδαμῶς ἀπαντᾷς τὴν ἰδανικὴν τελειότητα, τὴν ὑπὸ τῶν μυθιστοριῶν παρουσιαζομένην σοι. Ἀντὶ δὲ νὰ γίνῃς κρείσσω σσαντῆς, καθ' ἑκάστην ἐξαχρεοῦσαι· ἀντὶ νὰ γίνῃς ὠφέλιμος τῇ κοινωνίᾳ, γίνεσαι ἐπὶ μᾶλλον ἀχρηστος· ἐπὶ τέλους δὲ πᾶσα ἡ νομιζομένη πρόοδος σου οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, ἢ φανταστικὸν ὄνειρον, παιδεία ψευδὴς καὶ ματαία.

Διὰ τῆς ὁλεθροῦ ταύτης ἔξωθεν τοῦ ἀναγινώσκειν κενὰ καὶ ἡθοφθόρα βιβλία πλεῖσται κόραι ἔθεσαν κατὰ μικρὸν καὶ ἀναπαισθήτως τὰ θεμέλια τῆς οἰκιακῆς αὐτῶν ἀθλιότητος. Εὐρέθησαν μίαν ἡμέραν οὕτως εἰπεῖν ἐκτετοπισμέναι ἀπὸ τῆς τάξεως,

νύθησαν οἱ ὅσοι Πατέρες καὶ ἄφισαν τὰς πατρίδας τῶν καὶ ἐπροτίμησαν νὰ μονάσουν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος λέγει ὅτι δὲν εἶναι ἄλλη εἰ μὴ αἱ ἀνωτέρω ὑποσχέσεις τῆς Κυρίας Θεοτόκου ὅπου ἔδωκε εἰς τὸν ὅσιον Πέτρον τὸν Ἀθωνίτην, διότι (ἐπιλέγει) τὰς κάμνει ὄχι ἄλλος τις, ἀλλὰ μία Μήτηρ Θεοῦ καὶ μία Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Ὁ Ἀγιορείτης

Πολύτιμος Συμβολή

Ἡ ἀδελφὴ Ἀμαλία εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ θέσῃ ὑπ' ὀφιν μας ἓνα πολύτιμον ἱστορικὸν συγγραμμα, τὴν περὶ Ἀγίου Ὁρους ἱστορίαν τοῦ ἀειμνήστου Γερασίμου Σμυρνάκη, ὅστις τυγχάνει ἐκ τῶν πλέον εὐλαβῶν ἱστορικῶν τῶν ἱστοριογράφων περὶ Ἀγίου Ὁρους.

ἀπὸ τοῦ προορισμοῦ καὶ ἀπὸ τῶν περικυκλουσῶν αὐτὰς περιστάσεων. Ἀπαξιοῦσαι νὰ ἔλθωσιν εἰς γάμου κοινωνίαν μετ' ἀνδρῶν τιμίον μὲν καὶ χρηστῶν, μὴ ἀνταποκρινομένων δὲ πρὸς τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐξημεμένης αὐτῶν φαντασίας πρότυπον, ἔμειναν ἐπὶ τέλους ἄγαμοι ἢ ἡναγκάσθησαν νὰ λάβωσι σύζυγον ἀνάξιον, πλήρη πραγματικῶν ἐλαττωμάτων, ἢ καὶ ἐν τῷ νόμῳ ἐγένοντο ὑποκείμενα φαντασιόπληκτα καὶ φιλόμυθα, γυναῖκες ληρώδεις, κακαὶ σύζυγοι, κακαὶ μετέρες, προτιμῶσαι νὰ φαίνωνται καὶ νὰ λάμπωσι κατ' ἐπιφάνειαν, ἢ νὰ ᾧσι τέλειαι ἐν ἡ ἐκλήθησαν τάξει.

Ἡ ἀρίστη ἀγωγή καὶ παιδεία τοῦ γυναικείου φύλου ἐστὶν ἡ ἐξ ἀταλῶν δυνάμεων παρασκευάζουσα τὴν κόρην σκοπίμως πρὸς τὸν μέλλοντα αὐτῆς προορισμόν, ἢ γουν ἡ παρασκευάζουσα αὐτὴν πολυμαθῇ καὶ ἐπιδέξειον οἰκοδόσποιαν, τροφὸν καὶ παιδαγωγὸν ἐπιστήμονα τῶν τέκνων, καὶ συγχρόνως καθιστῶσα αὐτὴν διὰ τῆς κτήσεως ὠφελίμων γνώσεων ἱκανὴν νὰ πορίζηται τὰ πρὸς ἀνεξάρτητον καὶ ἔντιμον βίον ἀναγκαῖα ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν διὰ τῆς ἀποβιώσεως τῶν γονέων, τῶν συγγενῶν ἢ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἤθελεν εὐρεθῇ στερημένη πάσης ἐξένης ἀντιλήψεως. Τοῦτο ἐστὶ τὸ σπουδαιότατον ἀποτέλεσμα τῆς ἀληθοῦς ἀνατροφῆς τῶν γυναικῶν καὶ τοῦτο πρὸ παντὸς ἄλλου ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ πᾶσα χρηστὴ κόρη. Ἐπειτα, ἄτε βεβαίως ὑπολειπομένων ὥρων τινῶν ἐλευθέρων, δύναται καὶ ὀφείλει ἡ φιλόπονος νεανὶς νὰ μὴ ὀλιγορρήσῃ μεγαλειτέρας διανοητικῆς ἀναπτύξεως. Ἀλλ' ἡ ἐκπαίδευσις αὕτη οὐδαμῶς συνίσταται εἰς τὴν γνώσιν φανταστικῶν διηγημάτων καὶ πεπλανημένων ἱστοριῶν, ἀφ' ὧν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐκτὸς τῆς ἀληθείας, ἐλλείπει καὶ ἡ πιθανότης καὶ πᾶν εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν αἶσθημα, ἀλλὰ συνίσταται εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ νοός, εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῶν γνώσεων περὶ τῆς φύσεως καὶ περὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ἐκδηλουμένου μεγαλείου τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁρθὴν καὶ ἐπιεικῇ τῶν ἀνθρώπων κρίσιν καὶ εἰς τὴν δυσχερεῇ καὶ πολύτιμον ἐπιστήμην τοῦ γνῶθι σαυτόν.

Αἱ ἀσχολίαι τῆς γυναικὸς ἀπαιτοῦσι μελέτην, σκέψιν, σύνεσιν, πρόνοιαν, ὑπομονήν, καρτερίαν. Ἀπὸ τοῦ χαρακτῆρος τῆς γυναικὸς, ἀπὸ τῶν φρονιμῶν φρονημάτων καὶ πράξεων αὐτῆς ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος πᾶσα εἰρήνη, πᾶσα χαρὰ, πᾶσα εὐδαιμονία τοῦ κατ' οἶκον βίου. Ὅλας τὰς γνώσεις, ὅσαι τείνουσι πρὸς τὸν σπουδαῖον αὐτὸν σκοπόν, ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τὰ δυνάμενα νὰ συντελέσωσιν εἰς ἐπίτευξιν αὐτοῦ, ἢ νέα κόρη ὀφείλει ἐν σιωπῇ ἀπροσποiehτως καὶ φιλοτίμως ν' ἀποκτήσῃ. Ὡς ἔχῃ διηνεκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὴν σπουδαιότητα, τὸ ἀληθὲς μεγαλεῖον τοῦ γυναικείου προορισμοῦ. Ἴδου ἡ ἀληθὴς ἀνατροφή.

Ὁ προορισμὸς τῆς γυναικὸς ἐστὶ νὰ διαχέῃ πανταχοῦ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς τὴν χάριν, τὴν τάξιν, τὴν καθαριότητα, τὸ πνεῦμα τῆς ὁμονοίας καὶ τῆς εἰρήνης, τὴν παραμυθίαν. Ὁ προορισμὸς τῆς γυναικὸς ἐν τῷ γάμῳ ἐστὶ νὰ συμμερίζηται τὴν λύπην καὶ τὴν χαρὰν τοῦ παρὰ τῆς θεεί-

ας Προνοίας δοθέντος αὐτῇ συζύγου, τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ, νὰ πολλαπλασιάσῃ καὶ νὰ ἐξευγενίσῃ τὰς ἐπολαύσεις αὐτοῦ, νὰ παρέχῃ αὐτῷ ἐν τῷ οἴκῳ ἀνταμοιβὴν τῶν ἔργων καὶ καλῶν φροντίδων αὐτοῦ, νὰ καταπραΰνῃ τὸ ὀρμητικὸν αὐτοῦ καὶ ν' ἀναθαρσύνῃ τὸ καταπεπτωκὸς αὐτοῦ φρόνημα. Ὁ προορισμὸς τῆς γυναικὸς ἐστίν, ὡς μήτηρ νὰ συντελέσῃ οὐσιωδῶς εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ νοδὸς καὶ τῆς καρδίας τῶν τέκνων αὐτῆς, ὡς οἰκοδόμοισιν νὰ προσφέρῃται πρὸς τὸν μὲν σύζυγον μετ' ἀγάπης, πρὸς δὲ τὰ τέκνα μετὰ φιλοστοργίας, πρὸς δὲ τοὺς θεράποντας μετ' ἀξιοπρεποῦς φιλοπροσηγορίας, πρὸς πάντας δὲ τοὺς προσερχομένους εἰς τὴν οἰκίαν μετ' ἐπαγωγῇ ἀγαθότητος καταδουλοῦσθαι αὐτούς.

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ ἄρθρον 1355 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, καθορίζον ὅτι «κωλύεται ὁ τέταρτος γάμος προὔπαρχαντος τρίτου ἐγκύρου» φαίνεται νὰ μὴ ικανοποιῇ τοὺς ὁπαδοὺς τῶν πολλῶν διαζυγίων καὶ κατ' ἐπέκτασιν τοὺς ὁπαδοὺς τῆς πολυγαμίας, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας μὲ φρίκην τὰ βλέπομεν νὰ ἀπλώνωνται γύρω μας. Οὕτω οἱ ἄνθρωποι ποὺ θέλουν ἀπείρους γάμους προεκάλεσαν μίαν εἰσήγησιν εἰς τὴν Βουλὴν ὑπογεγραμμένην ὑπὸ 10 Βουλευτῶν ἐν τῇ ὁποίᾳ ζητεῖται συμπλήρωσις τοῦ ὡς ἄνω 1355 ἄρθρου με μίαν παράγραφον, ἥτις νὰ ἐπιτρέπῃ τὸν τέταρτον γάμον. Μάλιστα ἐπειδὴ ἡ ἀξίωσις τῶν προσκορῶν καὶ εἰς τὸν φρεσικὸν ἀνθρώπινον θεσμόν τῆς μονογαμίας καὶ εἰς τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας, προσεπάθησαν νὰ ἰσχυρισθῶν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν γνωρίζει ἄλλα κωλύματα γάμου πλὴν τῶν τοιοῦτων τῆς συγγενείας καὶ ὅτι δὲν ὑφίσταται ἐπιτακτικὸν περιεχομένου σχετικῇ ἀντίρρησης αὐτῆς διὰ τὸν τέταρτον γάμον. Με αὐτὴν τὴν σοφιστείαν προτείνουν νὰ προστεθῇ εἰς τὸ ἐν λόγω ἄρθρον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἡ παράγραφος ὅτι «εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις δύναται ὁ Μητροπολίτης νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν τέλειον τέταρτον γάμον» χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν ἂν οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτρέπουν εἰς τὸν Μητροπολίτην νὰ πράττῃ τοῦτο. Περιττὸν εἶναι νὰ τονίσωμεν ὅτι αὐτὸ «εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις» εἶναι τόσον πλατὺ, ὥστε ὁ κάθε τέταρτος γάμος θὰ ἐμφανίζεται ὡς ἐξαιρετικὴ περίπτωση καὶ οὕτω με αὐτὴν τὴν καμουφλαρισμένην παράγραφον ἐπιβάλλεται ὁ τέταρτος γάμος καὶ τὰ διαζύγια ἐπιταχύνονται.

Ἀφοῦ ὅμως ἰσχυρίζονται ὅτι ἐκκλησιαστικὸν κώλυμα δὲν ὑφίσταται τοὺς ἀπαντῶμεν τὰ ἑξῆς: Τὸν δεῦτερον γάμον, λυθέντος τοῦ πρώτου ἐπέτρεψεν ἡ Ἐκκλησία τὸν δὲ τρίτον ἢ ἐν Κωνίᾳ τῇ 921 συνεληθούσα Σύνοδος, διὰ τοῦ «τόμου τῆς ἐνώσεως» τοῦ κύρωθέντος καὶ ὑπὸ τῶν συναυτοκρατόρων Κωνσταντίνου τοῦ ΣΤ' καὶ Ρωμανοῦ, ὅστις λέγει ὅτι ὁ μὲν τρίτος γάμος εἶναι ἀνεκτὸς ἀλλὰ συνεπάγεται κανονικὰς ποινάς, ὁ δὲ τέταρτος γάμος καὶ ἐφεξῆς ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἥτοι ὁ προὔπαρχας τρίτος γάμος ἀποτελεῖ ἀνατρεπτικὸν κώλυμα.

Κατ'ὸν τῶν ἀνωτέρω, καὶ νὰ ἐπιτύχουν ἀκόμη ὑπὸ τῆς Βουλῆς τὴν κύρωσιν τῆς εἰσηγήσεως περὶ τέταρτου γάμου οἱ θιασῶται αὐτοῦ, ὅποιοι Μητροπολίτης τολμᾷ ὡς δώσει ἄδειαν διὰ τὸν τέταρτον γάμον. Πολὺ περισσότερον ἂν οὕτως εἶναι νεοημερολογίτης. Γνωρίζουν πολὺ καλά καὶ αὐτοὶ ὅτι δὲν δύναται ἐξακολουθητικῶς καὶ ἀταμιωτῇ νὰ παραβιάζουν τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας.

Υπεθέθνος Ἀρχιμ. Παντελεήμων Τσαλούπης

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πανελληνίου Θερησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς
Ὁρθοδόξου Κοινωνίας

Πρὸς ἅπαντα τὰ μέλη Ἀθηνῶν—Πειραιῶς
καὶ Παραρτημάτων

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,
χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Φέρομεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν, μετὰ χαρᾶς, ὅτι κατὰ τὰς Δημοτικὰς καὶ Κοινοτικὰς ἐκλογὰς ἐξελέγησαν ὡς Σύμβουλοι πολλὰ μέλη ἡμῶν, ἅπανα μᾶς πληροφοροῦσιν ὅτι καὶ οἱ ἐκλεγέντες Νεοημερολογεῖται Δήμαρχοι καὶ Κοινοτάρχαι μετὰ τῶν Συμβούλων τῶν διακείνται εὐμενέστατα πρὸς ἡμᾶς τοὺς Παλαιοημερολογίτας καὶ ἀγανακτοῦσι διὰ τὸν παράνομον καὶ ἀντισυνταγματικὸν διωγμὸν μας ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε Κυβερνήσεων καὶ τὸ σοβαρώτερον, ὅτι οὗτος ἐξακολουθεῖ καὶ ὑπὸ τῆς παρούσης Κυβερνήσεως.

Συγχαίρομεν καὶ εἰμεθα εὐγνώμονες πρὸς τοὺς ἀξιοτίμους κ.κ. Δήμαρχον, Δ. Συμβούλους καὶ Ἀσὸν Νεοημερολογιτῶν Κορίνθου, οἵτινες πρῶτοι ὑπέβαλον τὸ ἀπὸ 5/2/55 ὑπόμνημα διαμαρτυρίας πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν, ἔχον οὕτως:

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 5ῃ Φεβρουαρίου 1955

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Νεοημερολογιτῶν κατοίκων Κορίνθου

Πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν

Διὰ τοῦ Προέδρου κ. Κ. Ροδοπούλου

Ἀ θ ή ν α ς

Κύριοι Βουλευταί,

Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι νεοημερολογεῖται κατ'οικοὶ Κορίνθου πληροφορηθέντες, ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ αἱ κατὰ τόπους Ἐπισκοπαὶ δὲν ἀναγνωρίζουσι τὰ ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἱερέων τελούμενα μυστήρια καὶ δὴ γάμους, βαπτίσεις κ.ο.κ. καὶ δὴ τὸν ὑπὸ παλαιοημερολογίτου ἱερέως, ἱερολογηθέντα γάμον θεωροῦν ἀνυπόστατον καὶ δὲν ἐκδίδουν σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐκ τοῦ θεωρουμένου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνυπόστατου γάμου προκύπτουσι τὰ ἑξῆς: 1) Τὰς σχέσεις τῶν συζύγων τῶν τοιούτων γάμων θεωρεῖ ὡς σχέσεις παρανόμου συμβιώσεως. 2) Τὰ ἐκ τῶν γάμων τούτων γεννηθέντα τέκνα θεωροῦνται ἐξώγαμα. 3) Ἡ καταχώρησις εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τῶν γεννηθέντων ἐκ τοιούτων γάμων δὲν καταχωροῦνται ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐπωνύμου τοῦ πατρὸς. 4) Κληρονομικαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν τέκνων καὶ τῶν συζύγων δὲν ὑφίστανται. 5) Αἱ προσωπικαὶ σχέσεις μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τέκνων δὲν ὑφίστανται. 6) Δὲν ἀναγνωρίζεται ἡ ἐξ ἀγχιστείας συγγένεια καὶ ὑφίσταται ἐναντίον αὐτῶν τοιοῦτος διωγμὸς ἀπαγορεύων εἰς αὐτοὺς νὰ ἐκκλησιάζωνται εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν Ναοὺς, παρὰ τὸ ἰσχύον Σύνταγμα, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὡς νὰ μὴ πρόκειται περὶ Ἑλλήνων πολιτῶν.

Τ' ἀνωτέρω κρατοῦν ἐν ζωῇ ἀγανακτῆσει ὁλους τοὺς κατοίκους τῆς περιφερείας μας παρὰ τῶν ὁποίων ἐλάβομεν ἐντολὴν νὰ ὑποβάλωμεν τὸ παρὸν ὑπόμνημα, διότι ἡμεῖς οἱ νεοημερολογεῖται μετὰ παλαιοημερολογιτῶν ζῶμεν ἐν τῇ αὐτῇ Ἑλληνικῇ

Κοινωνία συνδεόμεθα διὰ δεσμιῶν συγγενείας διὰ γάμων καὶ δὲν ἀνεχόμεθα, ὅπως ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ αἱ κατὰ τόπους Ἐπισκοπαὶ θεωροῦν τὰς θυγατέρας ἡμῶν νυμφευομένας παλααιομερολογίτας ΠΑΛΑΚΙΔΑΣ τὰ δὲ τέκνα ΝΟΘΑ, καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἐξ ΑΓΧΙΣΤΕΙΑΣ συγγένεια.

Κύριοι Βουλευταί,

Υποβάλλοντες τὸ παρὸν ὑπόμνημα παρακαλοῦμεν, ὅπως ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ λάβῃ θέσιν ἐπὶ τοιούτων ζωτικῶν ζητημάτων καὶ ἐπέμβῃ παρὰ τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, ἵνα αὕτη ἀναγνωρίξῃ τοὺς ἱερολογηθέντας ὑπὸ παλααιομερολογιτῶν ἱερέων γάμους ὡς ἔγκυρους καὶ νὰ ἐκδίδῃ τὰς σχετικὰς ἀδείας καὶ σχετικὰ πιστοποιητικά, ὡς καὶ τὴν ἐλευθέραν ἀσκήσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν πεποιθήσεων, εἰς τοὺς ἁγίους αὐτῶν Ναοὺς καὶ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἱερέων, ἄλλως νὰ ρυθμισθῇ τὸ ζήτημα τοῦτο τὸν ὑπὸ παλααιομερολογιτῶν ἱερέων, ἱερολογηθέντα γάμον ὥστε νὰ θεωρῇ ὡς ἔγκυρον τὰ δὲ ἐκ τοιοῦτου γάμου γεννηθέντα τέκνα νόμιμα καὶ τὴν ἐλευθέραν θρησκυσίν των.

Κύριοι Βουλευταί,

Κρούομεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου διότι διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν κατὰ τόπους Ἐπισκοπῶν ἐπέρχεται διάλυσις τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς Κοινωνίας. Οἱ ἐχθροὶ τῆς φιλιότητος πατριδὸς ἀγάλλονται διότι εὐρίσκουν ἐκ τοιούτων ἐνεργειῶν τῆς Ἐκκλησίας πρόσφορον τὸ ἔδαφος τῆς διαλύσεως τῆς Χριστιανικῆς καὶ Ἑθνικῆς Κοινωνίας.

Εὐελπιστοῦντες, ὅτι τὸ παρὸν ὑπόμνημα θέλει ἐξετασθῇ καὶ θέλουσι ληφθῇ ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Ἀντιπροσωπείας τὰ ἐνδεικνύμενα καὶ ἐπιβαλλόμενα Νομοθετικὰ μέτρα.

Διατελοῦμεν μετὰ σεβασμοῦ

ΚΩΝ)ΝΟΣ ΤΣΕΛΙΟΣ

Δήμαρχος Κορίνθου

Δημοτικοὶ Σύμβουλοι: 1) Γεώργ. Ξεθάλης, 2) Γεώργ. Παφίλης, 3) Μάρκος Μάνθου, 4) Δημ. Κοντόζογλου, 5) Στέλ. Μαντζᾶς, 6) Παῦλος Κορνάρος, 7) Μάνθος Δανίλης, 8) Σπ. Τσαμαντζᾶς, 9) Χρ. Γκότσης.

*Επονται 309 υπογραφαὶ κατοίκων Κορίνθου διαφόρων ἐπαγγελματιῶν.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

6.— Κυρίως ἡ Ἐκκλησία στοιχοῦσα τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις θέλει τοὺς πάντας νὰ φέρῃ εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας δὲν δημιουργεῖ τὸ Σχίσμα, ἀλλ' ἀνακηρύττει τοῦτο, δταν δημιουργηθῇ ὑπὸ τῶν πιστῶν ἀρνούμενων νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς διατάξεις αὐτῆς.

7.— Ὅπως ἡ Ἐκκλησία δὲν δικαιούται νὰ κρατῇ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν της καὶ τὴν δωσιδικίαν αὐτῆς τὸν πιστὸν, ἀποσχίσαντα ἐλευθέρως ἑαυτὸν οὕτω καὶ ὁ τελευταῖος δὲν δικαιούται οὐδὲ δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς αὐτήν.

8.— Ἀφορμὴ σχίσματος διὰ τὸν πιστὸν δύ-

νεται νὰ χρησιμεύσῃ οἷονδήποτε ζήτημα ὅπερ σχετίζεται μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀνεξαρτήτως τῆς φύσεως καὶ τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ, καὶ δι' ὃ διαχάζεται ἡ γνώμη τοῦ πιστοῦ πρὸς τὴν γνώμην τῆς Ἐκκλησίας (κανὼν Λος Μ. Βασιλείου).

9.— Ἄλλως τε ἡ Σύνοδος πρὸ ἐτῶν μετὰ εἰσηγήσιν τοῦ ἀειμνήστου Χρ. Ἀνδρούτσου ἀπεφάνθη, ὅτι δικαιούται ὁ χριστιανὸς νὰ ἀποσχίσῃ ἑαυτὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄνευ ἀποφάσεως τῆς Συνόδου, ἥτις σύνοδος κηρύττει αὐτὸν σχισματικόν.

10.— Ἡ ἐξωτερικὴ λατρεία εἶναι ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ θρησκευτικοῦ φρονήματος, ἐπομένως πᾶσα παρεμπόδισις ταύτης παραβιάζει τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν.

11.— Ὁ χριστιανὸς ποιούμενος χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ρυθμίζει οὕτως ὅπως φρονῇ καὶ πιστεύῃ τὰς σχέσεις τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ἄνευ οὐδενὸς ἐξωτερικοῦ καλύματος μετὰ τῶν ὁμοφρονούντων εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς πίστεώς του. Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἡ πολυτιμότερα τῶν ἐλευθεριῶν. Τὸ Θεὸν εἶναι στενότερα συνημμένον μετὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ὑψίστη τοῦ ἀνθρώπου εὐγένεια εἶναι ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ συνάφεια ἡ καλουμένη θρησκεία. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ ἀρχὰς διακατωματικῶς. Ἡ θρησκεία εἶναι ἀτομικόν τι, ὁ βωμὸς τῆς θρησκείας εὐρίσκεται ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἀνθρώπου, ἡ δὲ θρησκεία ἐκάστου εἶναι ἡ γνώμη ἣν ἔχει περὶ τῶν σχέσεων του μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ (Παλαιομερολογίται) δικαίως ἐμμένουσι στερεῶς εἰς τὰ πατροπαράδοτα θέσμια τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ταῦτα ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπεδέχθησαν αἱ κανονικῶς συγκληθεῖσαι, μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἑορτολογίου ὑπὸ τοῦ Πάπα, Ἐκκλησιαστικαὶ Σύνοδοι. Ἀποστάται τοῦ δόγματος τῆς ἐνόητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἦσαν καὶ εἶναι, ὁ τὸ πρῶτον εἰσαγαγὼν τὸ Νέον Ἑορτολόγιον Πάπας καὶ μετέπειτα ἡ Κρατοῦσα ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία, ἥτις αὐθαιρέτως ἄνευ νόμου ἢ ἀποφάσεως Πανορθοδόξου Συνόδου ἐπέβαλεν ἐν Ἑλλάδι τὸ Νέον Ἑορτολόγιον.

Βον'. Ἀπὸ Πολιτικῆς πλευρᾶς

Τὴν Πολιτικὴν μας ἐλευθερίαν ἀνεγνώρισεν καὶ ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων τὸ ἔτος 1932 ἐπὶ Πρωθυπουργίας τοῦ ἀειμνήστου ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ. Ἡ συζήτησις ἐν τῇ Βουλῇ προσεκληθῇ κατόπιν ἐπερωτήσεως τοῦ τότε Βουλευτοῦ ΤΥΡΝΑΒΟΥ καὶ ἤδη Προέδρου τῆς ΒΟΥΛΗΣ κ. Κ. ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΥ. Ἀπαντῶν ὁ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ εἰς τὴν ἐπερώτησιν εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ε. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (Πρωθυπουργός). Κύριοι Βουλευταί εἶμαι σύμφωνος μετὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶπεν ὁ ἄρτι κατελθὼν τοῦ βήματος ἀξιότιμος Βουλευτῆς Τυρνάβου. Διὰ τοῦτο ἂφ' οὗτου ἀνέλα-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν ἀδελφῶν μας ἐν Ἀμερικῇ

Μᾶς ἐστάλησαν 46 δολλάρια ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἐν μέρους τῶν ἀδελφῶν Λαγγῇ καὶ Σιδέρῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἡ Κοινότης μας ἐν Ντιντρόντ ἐπέτυχε τὴν ἐγκατάστασιν πλησίον τῆς ἐνδὸς ἐκ τῶν ἀνωτέρων ἀδελφῶν. Οὕτω τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξιας συνδέει καὶ κοινωνικῶς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀγωνίζονται ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς.

Ἐνδιαφερόμεσαι εἰδήσεις

Εἰς τὸν «Χρόνον» (18-2-55) ἀναγινώσκοντες, ὅτι ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κατὰ τὴν ἐπὶ τῷ νῆφ ἔτει τελετῇ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν λ' ὁσχὴν Ἀλεξανδρείας ἐξεφώνησε λόγον ἐπὶ τῆς ἀνάγκης συγκλήσεως Πατρο-δοξικοῦ Συνόδου, εἰς ἣν μεταξὺ τῶν ἄλλων, θὰ συζητηθῇ καὶ τὸ Ἡμερολόγιον. Εἶναι εὐχάριστον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Πατριάρχου καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν ἐξέλιπον οἱ φροντιστοὶ ἐπὶ τοῦ τιμαλφοῦς τῆς Ὁρθοδοξίας θησαυροῦ, μίᾳ μεγάλῃ ἀνωμαλίᾳ τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ἡμερολογιακὴ ἀντιανομικὴ μεταρρύθμι-σις. Πάντως κατὰ τὴν σύγκλησιν αὐτῆς τῆς Συνόδου πρέπει νὰ περυνανέσῃ τὸ αὐστηρῶς Ὁρθόδοξον πνεῦ-μα, ἄλλως αἱ ἀποφάσεις τῆς θὰ εἶναι ἐπιλήψιμοι.

(Σ.Σ. Εἰς τὴν ἰδίαν ἐφημερίδα «Χρόνος», ἀνεγρόφη ἀρ-θροῖδιον ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν, ὅπερ τιμᾷ τοὺς συντά-κτας καὶ ἀποδεικνύει τὴν σύνεσιν τῶν φρονιμάτων των).

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα συνδρομῶν, ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μερκούριον Καλοσεκάμην ὁδὸς Σκλωμοῦ 25—Ἀθῆναι διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.

Βοντὴν Κυβέρνησιν καὶ μοὶ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἐξετάσω σχετικὰ παράπονα, ἐδήλωσα ρητῶς συνεννοηθεῖς καὶ μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἑσω-τερικῶν «**Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΛΟΓΟΝ ΝΑ ΕΠΕΜΒΑΙΝΗ ΟΠΩΣ ΑΠΑΓΟ-ΡΕΥΣΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΘΕΛΟΝΤΑΣ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥ-ΘΗΣΟΥΝ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΙΝ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΑΥΤΟ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ**». Ἡ φυσικὴ λοιπὸν διέξοδος εἶναι νὰ κάμουν αὐ-τοὶ μίαν ἰδικὴν τῶν Ἐκκλησίαν, τὴν Ἐκκλη-σίαν τῶν ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ καθ' ὃ ἔχουν δικαίωμα ἐκ τοῦ Συντάγματος. Νὰ κα-νονίσουν τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐπισκόπων καὶ ἱερέων των. **Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ** ἐμπνεομένη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνεξιθρησκείας θὰ τοὺς βοηθήσῃ μὲ κάθε τρόπον. Θὰ φθάσω νὰ ἐισηγηθῶ Νομο-σχέδιον, διὰ νὰ τοὺς δώσω ἕν βοήθημα, ἂν εἶναι τόσον πτωχοὶ ὥστε νὰ μὴν ἡμποροῦν νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰ ἐξοδά των. Ὁ Ὑ-πουργὸς τῶν **ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ** νὰ ἐμπνευσθῇ ἐκ τῶν ὁδηγίων αὐτῶν, διότι φοβοῦμαι δυστυχῶς ὅτι ἐνίστε τὰ ὄργανα ἀπὸ παλαιὰς ὁδηγίας καὶ μὴ ἐννοοῦντα τὴν ὀρθὴν θέσιν τοῦ ζητήματος μετεχειρίσθησαν κακῶς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι εἶναι ὄξιοι κατ' ἐμὲ πάσης συμπαθείας. (Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ὅτι ὁ Ἱερο-μόναχος Ἰλαρίων Ἀθανασίου, τέως ἐφημέριος εἰς τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἐκκλησίαν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐλλείψει ἰδεολογίας ἀποσκιρτήσας ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, καὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν ὕλικῶν συμφερόντων αὐτομολήσας εἰς τὴν καινοτομίαν τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου διεγράφη ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν τιμῶν καὶ πιστῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὁπαδῶν καὶ παρεπέμφθη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ καὶ τοῦ νοήμονος ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐντελλόμεθα ἅπαντας τοὺς κληρικοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὅπως ἀποφύγωσιν πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ κληρῶν ἢ Μοναχῶν παρεπιδημούν-των ἐνταῦθα ἄνευ τῆς κανονικῆς ἀδείας τῆς προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τῆς ἱερᾶς Μονῆς, εἰς ἣν ἀνήκουν, καὶ προβαίνουσιν εἰς τὴν ἵδρυσιν Μοναχικῶν Ἀσκητηρίων ἄνευ τῆς συγ-καταθέσεως καὶ τῆς εὐλογίας τῆς ὑπ' αὐτῶν Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Ἐκ τῶν Γραφείων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος

Ἀρχαιρεσίαι

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τῶν Γ. Ο. Χ. Κατερίνης τὴν 10ην Ἰανουαρίου 1955 ἐξελέγη ἡ κάτωθι Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. 1) Μιχαὴλ Οἰκονομίδη Προέδρου, 2) Κυριάκου Φορανζίδη Ἀντδρου, 3) Γεωργ. Λεουσίδου Γεν. Γραμ-ματέως, 4) Παναγ. Σαββίδου Ταμ. ου, 5) Νικ. Μουρα-τίδου Ἐφόρου, 6) Κυριάκου Τσιμικρίδου, 7) Ἡλία Οἰκο-νόμου, 8) Χρήστου Πετρίδου, 9) Στυλ. Τσιβαρίδου, 10) Δημ. Χαλατζίδου, 11) Γεωργ. Κοζοσίδου καὶ 12) Ἡλία Ἡλιανίδου, μελῶν.

Ἐπίσης δὲ ἐξελέγη καὶ τριμελὴς ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. 1) Εὐσταθίου Δημητριάδου, 2) Γεωργίου Παπαδοπούλου καὶ 3) Γεωργίου Μιχαηλίδου.

Θάνατος νεαροῦ ἀγωνιστοῦ

Ἀπέθανε ὁ νεαρὸς ἀγωνιστὴς τοῦ Πειραιῶς Γεώρ-γιος Διβόλης. Τὰ νεκρὰ τοῦ χαρσικτήρος του (δὲν εἶχε εἰσέτι συμπληρώσει οὔτε τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του) ἡ δραστηριότης του, ἡ ἀγνή καὶ ἀδόλος ἀγάπη του πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀνασκάπτουν τὰς καρδίας ὅλων μας ἀπὸ τὴν λύπην, διὰ τὸν πρόωγον θάνατόν του. Ἡ θεία δμῶς πρόνοια ἠθέλησε ἀγνὸν νὰ τὸν μεταφέρει εἰς τοὺς κόσμους τῶν ἀγγέλων, πρὶν «ἡ κακία ἀλλάξῃ σὺντασιν αὐτοῦ». Ἡ σκέψις αὐτῇ ὡς παρηγορήσῃ τοὺς οἰκτιροῦ-μεν καὶ ὅλους μας ὁ θάνατος δὲν συντρίβει τοὺς χρι-στιανούς· ἀπλῶς τοὺς μεταφέρει.

Ἕνας τεράστιος κίνδυνος

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀθηναϊκὴ» τῆς 21)2)55 εὐσε-βῆς καὶ εὐσυνείδητος συντάκτης ὁ κ. Πενέλης, δημο-σιεύει μίαν θαυμασίαν ἀνταπόκρισιν, ἀναφερομένην εἰς τὸν τεράστιον κίνδυνον τῶν διαφόρων φίλμς με βι-βλικὸν περιεχόμενον. Τὰ ὄργανα τῆς διαφθορᾶς τοῦ Χόλλυγουντ παραποιοῦν κατὰ τρεῶν χυδαίων τὰς ἱ-στορικὰς ἀληθείας τῆς Βίβλου, ὥστε ἵνα τὴν ὁρθὴν κρίσιν τοῦ συντάκτου νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος συνθέσεως μιᾶς νέας βιβλικῆς ἱστορίας, ἀσεβοῦς καὶ ἀμαρτωλοῦ. Πρὸ τοῦ κινδύνου αὐτοῦ ὅλοι πρέπει νὰ ἀντιδρᾶσιν. Νὰ καὶ ἕνας ἄλλος τάφος, τὸν ὁποῖον ἤρριψε ὁ Κινη-ματογράφος! «Ἐς τὸν πρὸς ἡμᾶς!»